

ורדה אבינוצט גיא ונדה היקרית,

הרבה זמן אנחנו מרשיים רצון לשבת ולכתוב לכת כמה מייליט, משהו שיישאר ולא יעלם בהבא פה, כמה מייליט אנסות ולמלא את החלל שנוטר מאז לכתו של דניאל ז"ל. אק לאור האירועים הקשים שצברנו הקיץ הזה היה לנו קשה מאד לאסוף את עצמנו.

ורדה, עד לפני כחודשיים התנהלו חיינו במסלוליט די מקביליט: אן חובה, ביה"ס. "יזרעאליה", מחנות צוליט, תיכון מאמה ביופולאית, צבא, חתונה באותו שבוע, ואפילו הריונות ולידות שלמרות שמעולם לא תכננו ומאמנו את הדברית מראש, בכל פעם הופתעתי מחדש לנוכח העובדה שהרינו סמוק מאד אחת לשנייה וכק אט נולדו שלוש ילדינו בתאריכיט די סמוכיט אחד לשני.

יחד ליוונו אותם בצעד הראשון, במייליט הראשונות, אן, ביה"ס, לביטיט וסערות גיל ההתבכרות, נסיעה ראשונה לאילת לבה, קבלת רישיון הנהיגה, ולילות ללא שנה. אט את השלביט המרשיט והלא קליט של צו ראשון ואיוס הבניט הבכוריט צברנו די במקביל.

אן התגייס כמה חודשיט לפני דניאל וביחומינו סביה הגיוס, את ורדה, נתת לי להרשיט כמו אמא ותיקה ומנוסה בנושא, הצברנו שיחות טלפון רבות בלביטיט והתייעצויות מה לקנות לקראת הגיוס, איק אנסות ולעשות את המעבר הזה מאזרחות- לחיילות, מיילדות- לבכרות, מהבית החט האוהב והצופי- למסגרת התובענית והקשוחה, איק להפוק את השלב הזה בהתפתחות שיהיה הכי קל לפני הצדדיט- לנו ההוריט וליילדינו היקרית מכל.

בהמשך הצברנו חוויות והשואות בין החיילות והמסלוליט השוניט שצברו דניאל ואן, אן ייצט את מערך הצנחניט ודניאל ייצט באווה רבה את אלפני, שניהט היו אאיט ביחידות שלהט, ואנחנו מנקודת מבט אימהית בדקנו את השונה

והדומה בין שני החיילים: המאוריס, היציאות, הטרטוריס, יום
ההורים, מסע כואמה, סיום המסלול, משימות הביטחון
השוטף והציקר הציפוייה לבואם הביתה בסופי שבוע.
את השיחות תמיד ליוו החרדה והדאגה האינסופיות, אלא מול
הזאווה לראות אותם מתבכרים, מתעצבים מצביים לצמח
מטרות ושאפים לקראתן.

מצטת היות דניאל שקט, סגור ולא מרבה במילים לא הכרנו
אותו לצומק באופן אישי, ציקר ההכרות היה דרך השיחות
שלנו כהורים אל מול הלבטים והתמודדויות, הקשיים
והשאיפות, הרצון לשחרר, לתת להם לפרוח מול התאבה
הטבעית לאנון, לצטוף לשמור עליהם מפני כל רע.

לפני חודשיים וחצי נפער חור גדול בלב כולנו, מותו של
דניאל הכה בנו, בשנייה אחת התהפך הצולט, התנפצו
התקוות ונוכחנו שכל הדאגה והרצון לצטוף ולהגן שהיו
בליבם, בלב אבינוצט ובלב כולנו לא עלרו.
במהלך המלחמה היינו בקשר אינטנסיבי, השיחות תמיד נסבו
סביב הדאגה לדניאל, השיא היה ביום שבת שישה ימים לפני
מותו של דניאל, כשארחנו אצלנו את "הכרעין החיפאי".
בבוקר צלצלת והודעת לי שלא תזיצו "דניאל בהתקשר
ואמר שאנחנו יכולים לבוא לבקר אותו" והוספת ואמרת
"את לא כואסת"?

ואני כל כך הבנתי וכל כך שמחתי בשבילכם.
נסעתם מוקדם, הביקור היה קצר ואפילו הספקתם להזיצ
אלינו לארוחת הצהריים המשותפת ולספר חוויות.
אבינוצט חזר וספר על כל הדברים הטובים והמפנקים
שהבאתם לדניאל וחבריו, את היית שקטה ומסולרת. הדאגה
דיברה מאבק.

כעבור שישה ימים נפאנו שוב כולנו, כל החברים הפעם
לפרידה אחרונה מדניאל.

הימים חולפים המחשבות רק נהיות יותר מציקות, כבדות
וקשות השאלות למה? ואיך? ואילו? חולרות וצולות
ההלדמנויות שונות.

אין יום שאנחנו לא חושבים עליכם וצוסקים בשאלה האם יש
משהו שיכול להקל ולו במצט על הכאה הנוראי? האם יש
משהו קטן שיכול במקצת למלא את החלל האינסופי שנפער?
תמונתו המדהימה של דניאל צולה לנעד ציננו עצמים רבות
במשק היוט.

החיוק בלוית הפה, המשדר: רצינות וביטחון, אופטימיות,
תסמכו עלי, אין מקום לדאגה, מצביר בנו אוסר של תחושות
כצס, דאוה, אהבה, פספוס, רצון לעצור לרעצ את הלמן...

בסוכות ביילינו יחד בחצבה, שמחנו והערכנו מאד את רצונכם
למפגש משותף.

במהלך ארבעת הימים שביילנו יחד הרענו את הרצון שלכם
להיות עם כולכם וכמו כולכם, אל מול הכאה, העצמוצ
והמחשבות האינסופיות שמושכות בכל פעם וזרמות לכט
להינתק מהקורה סביבכם.

ראינו את הרצון שלק ורדה להיפגש עם אמהות שכולות
אחרות כשאת מנסה להיאחז בתיקווה שאולי תוכלי לקבל
רמז קטן כיצד אפשר להמשיק, לשמור על שפיות, להקל ולו
במצט על העצמוצים והכאה.
ולאת, אל מול הצורק של אבינוצט להשקיע את מירה
כוחותיו ומרצו בפעילויות ההנצחה, ברצון להרעיש את דניאל
ולשמר את הליכרון.

הרענו גם את הקשיים של ננה וליא, את תחושת הבלבול
שצוטפת אותם.

ננה מביצה את הדברים בדרכה שלה. גיא (כדרכט של בניט
?) יותר סזור ומופנט. אק ברור ששניהט מחפשים ולקוקים
להחליר לעצמט את תחושת הביטחון שמסרת המשפחה
מעניקה.

הילדים לקוקים לנחמה בעיקר ממי שמעצמט לקוקים לכט-
מכט ההורית.

הם לקוקים למלא את החלל שנוצר בחייהם: החלל בארוחות
המשפחתיות, בחיים, במשחקים בטיופים ואפילו בוילוחים
והמריבות הקטנות.

ישנו פתגם שאומר: "שרק כשצץ ניכרת ניתן לראות כמה
גבוה היה" אך יחד עם זאת אסור לנו לשכוח לרצות את
האיננות הקטנים שגדלים על ידו ואנחנו חייבים כל הזמן
להסתכל על פריחתם ולבלוטם ולא בזילוף של הצץ שנאדע.

אחד התפקידים הקשים ביותר להורים לאחר מות ילדם
הוא להמשיך ולתפקד בבית, בחברה, בעבודה. אבל, אולי
באופן פרדוכסלי זה גם מה שנותן את הכוח לקום כל בוקר.

אנחנו מנסים לתאר את עצמנו כמה קשה כל יום לקום
בבוקר, לאסוף את השברים לשים את המסכה, כשהפער בין
מה שמרטישים צמק בלב לבין מה שמקרינים החוצה גדול.
אבל כנראה שאין ברירה.

הימים עוברים והכאה למעשה הופך להיות שותף וחלק
בלתי ניפרד מהחיים. הכואף מקבל טעם וריח שונה,
הפחדים, האוכל, הליכרונות, התקוות.

אנחנו החברים לאט לאט לומדים יותר ויותר להכיר את
דניאל, עכשיו זה מסיפורים, תמונות ומכתבים,
הכרנו ילד ביושן אבל חייכן, גילינו רגישות מול נחישות,
הצטיינות אף מול צניעות, מקצוענות מול אחריות,
הרפתקנות מול להירות, חיילות למופת, חברות מכל הלב
ואף מול כל אלה נשארנו היוט עם המון כאב.

ורדה ואבינוצט ננה וליא,
אוהבים, כואבים, מחבקים וליא

נטע, אבי
גון צמרי ותומר.

"כשאחות משה ממני, משה ממני
ימות בק ימות בק
כשתמות, משה ממני משה ממני ימות בי
ימות אתך ימות אתך,
כי כולנו כן כולנו
כולנו רקמה אנושית אחת חיה
ואם אחד מאיתנו
הולך מציאנו משה את בנו
ומשה נישאר איתו..."

"רקמה אנושית אחת" ומוטי האר